Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (sjätte avdelningen)

den 15 juli 2015*

”Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Den europeiska marknaden för stål för spännarmering — Fastställande av priser, uppdelning av marknaden och utbyte av känsliga affärsuppgifter — Beslut genom vilket en överträdelse av artikel 101 FEUF fastställs — Samarbete under det administrativa förfarandet — Artikel 139 a i tribunalens rättegångsregler”

I mål T-406/10,

Emesa-Trefilería SA, Arteixo (Spanien),

Industrias Galycas SA, Vitoria (Spanien),

företrädda av A. Creus Carreras och A. Valiente Martin, avocats,

sökande,

mot

Europeiska kommissionen, inledningsvis företrädd av V. Bottka och F. Castilla Contreras, därefter av Bottka och A. Biolan, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av M. Gray, barrister,

svarande,

med stöd av

Europeiska unionens råd, företrätt av F. Florindo Gijón och R. Liudvinaviciute-Cordeiro, båda i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan om ogiltigförklaring och ändring av kommissionens beslut K (2010) 4387 slutlig av den 30 juni 2010, om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende COMP/38344 – stål för spännarmering), i dess lydelse enligt kommissionens beslut K (2010) 6676 slutlig av den 30 september 2010 och enligt kommissionens beslut K (2011) 2269 slutlig av den 4 april 2011,

meddelar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen),

sammansatt av ordföranden S. Frimodt Nielsen (referent), samt domarna F. Dehousse och A.M. Collins,

* Rättegångsspråk: engelska.

justitiesekreterare: handläggaren S. Spyropoulos,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 juni 2014,

följande

Dom[1] *[utelämnas]*

Tribunalens bedömning

113 Sökandena har under den första grunden gjort gällande att det förfarande som används i samband med överträdelser av konkurrensrätten är rättsstridigt enligt artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna då kommissionen, vad beträffar straffrättsliga förfaranden, inte samtidigt kan fungera som åklagare och vara den som beslutar om påföljd om inte tribunalen kan utöva sin fulla prövningsrätt med avseende på dessa beslut, vilket inte är fallet enligt sökandena.

Erinran om principer

114 Det påpekas att domstolen, i sin dom Schindler Holding m.fl./kommissionen, ovan i punkt 69 (EU:C:2013:522), fastställde följande:

”33. Tvärtemot vad [parterna] har gjort gällande är det inte i sig oförenligt med artikel 6 i Europakonventionen, såsom denna har tolkats av Europadomstolen, att kommissionen beslutar om böter i konkurrensärenden. Det ska anmärkas att i domen i det ovannämnda målet A. Menarini Diagnostics mot Italien, som rörde en påföljd som beslutats av den italienska konkurrensmyndigheten på grund av konkurrensbegränsande verksamhet av det slag som har lagts klagandena till last, ansåg Europadomstolen att det höga bötesbeloppet gjorde påföljden så ingripande att den måste inordnas under straffrätten.

34. Europadomstolen har emellertid i punkt 58 i nämnda dom förklarat att det inte är oförenligt med Europakonventionen att ge administrativa myndigheter i uppdrag att utreda och bestraffa överträdelser av konkurrensrätten, förutsatt att den berörde har möjlighet att få beslutet överprövat av en domstol som erbjuder sådana garantier som föreskrivs i artikel 6 i Europakonventionen.

35. Europadomstolen har i punkt 59 i domen i det ovannämnda målet A. Menarini Diagnostics mot Italien preciserat att det inte med nödvändighet strider mot artikel 6 i Europakonventionen att ett ’straff’ först beslutas av en administrativ myndighet i ett förvaltningsärende. Det förutsätts emellertid att när ett beslut antas av en administrativ myndighet som inte själv uppfyller villkoren i artikel 6.1 i Europakonventionen, måste detta beslut kunna bli föremål för prövning av en domstol med obegränsad behörighet. Bland karaktärsdragen hos ett sådant organ ingår en behörighet att på varje punkt, avseende såväl faktiska omständigheter som rättslig bedömning, ändra ett beslut som har fattats av en lägre instans. Domstolen eller det domstolsliknande organet måste bland annat vara behörig att ta ställning till samtliga relevanta faktiska och rättsliga omständigheter i den tvist den har att avgöra.

36. Domstolen har emellertid, i en dom som rörde principen om rätten till ett effektivt domstolsskydd, som är en allmän unionsrättslig princip som nu finns uttryckt i artikel 47 i stadgan och som är unionsrättens motsvarighet till artikel 6.1 i Europakonventionen, förklarat att

1 — Nedan återges endast de punkter i denna dom som tribunalen funnit det vara ändamålsenligt att publicera.

den i fördraget föreskrivna lagenlighetsgranskningen kompletteras med den obegränsade behörighet som unionsdomstolarna har tillerkänts genom artikel 31 i förordning nr 1/2003, enligt artikel 261 FEUF, och som ger unionsdomstolarna behörighet att ersätta kommissionens bedömning med sin egen bedömning, och följaktligen att undanröja, sätta ned eller höja de böter som ålagts ([dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10 P, EU:C:2011:815], punkt 63).

37. Vad rör lagenlighetsgranskningen har domstolen erinrat om att unionsdomstolen ska utföra denna granskning på grundval av de omständigheter som sökanden har anfört till stöd för sina grunder. Unionsdomstolen får inte i samband med denna prövning hänvisa till kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning, vare sig när det gäller valet av omständigheter som har beaktats vid tillämpningen av de kriterier som omnämns i 1998 års riktlinjer eller med avseende på bedömningen av dessa omständigheter, och på så sätt avstå från att göra en fördjupad prövning av såväl rättsliga som faktiska omständigheter ([dom Chalkor/kommissionen, EU:C:2011:815], punkt 62).

38. Enligt domstolen innebär den granskning som föreskrivs i fördragen således att unionsdomstolarna kontrollerar såväl rättsliga som faktiska omständigheter och att de har behörighet att pröva bevisningen, ogiltigförklara det angripna beslutet och ändra bötesbeloppet. Lagenlighetsgranskningen i artikel 263 FEUF, kompletterad med den obegränsade behörigheten angående bötesbeloppet i artikel 31 i förordning nr 1/2003, förefaller således inte strida mot principen om rätten till ett effektivt domstolsskydd som nu återfinns i artikel 47 i stadgan ([dom Chalkor/kommissionen, EU:C:2011:815], punkt 67).”

115 Vidare innebär inte avsaknaden av en prövning ex officio av hela det omtvistade beslutet att principen om ett effektivt domstolsskydd har åsidosatts. Tribunalen är visserligen skyldig att bemöta de grunder som har åberopats och pröva såväl faktiska som rättsliga omständigheter, men behöver inte, för att denna princip ska anses iakttagen, ex officio företa en ny och uttömmande granskning av handlingarna i målet (dom av den 8 december 2011, Chalkor/kommissionen, C-386/10, REU, EU:C:2011:815, punkt 66, och dom av den 26 oktober 2013, Kone m.fl./kommissionen, C-510/11 P, EU:C:2013:696, punkt 32).

116 Beträffande den relativa räckvidden av domar om ogiltigförklaring har domstolen upprepade gånger fastställt att ett beslut som antagits på konkurrensområdet och som avser flera företag, trots att det har upprättats och offentliggjorts i form av ett enda beslut, bör betraktas som flera enskilda beslut som beträffande vart och ett av de företag som beslutet riktats till konstaterar den eller de överträdelser som respektive företag gjort sig skyldigt till och i förekommande fall ålägger företaget böter (dom av den 14 september 1999, kommissionen/AssiDomän Kraft Products m.fl., C-310/97 P, REG, EU:C:1999:407, punkt 49 och följande punkter, och dom av den 15 oktober 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl./kommissionen, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P och C-254/99 P, REG, EU:C:2002:582, punkt 100).

117 Domstolen fastställde, i sin dom av den 11 juli 2013, Team Relocations m.fl./kommissionen (C-444/11 P, EU:C:2013:464), att, om en mottagare av ett beslut beslutar att väcka talan om ogiltigförklaring, kan unionsdomstolen inte pröva annat än de delar av beslutet som berör denne, medan de delar som berör övriga mottagare inte blir föremål för den tvist som unionsdomstolen har att avgöra, med förbehåll för eventuella särskilda omständigheter varvid domstolen hänvisade till sin dom av den 22 januari 2013, kommissionen/Tomkins (C-286/11 P, REU, EU:C:2013:29, punkterna 43 och 49).

118 Beslutet är således fortfarande bindande för de mottagare som inte har väckt talan om ogiltigförklaring (se, för ett liknande resonemang, dom Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl./kommissionen, ovan i punkt 116, EU:C:2002:582, punkt 100).

119 Vidare har domstolen slagit fast att det av de processrättsliga skyddsregler som är knutna till förfarandet vid överträdelse av konkurrensreglerna inte krävs att kommissionen ska ha en intern organisation som hindrar att en och samma tjänsteman kan uppträda både som utredare och referent i samma ärende (se dom av den 11 mars 1999, Aristrain/kommissionen, T-156/94, REG, EU:T:1999:53, punkt 26 och där angiven rättspraxis).

120 Domstolen har vidare slagit fast att det inte finns något som hindrar att de kommissionsledamöter som ska fatta ett beslut om att ålägga böter informeras om resultatet av förhöret av de personer som kommissionen utsett till att leda förhören (dom av den 15 juli 1970, Buchler/kommissionen, 44/69, REG, EU:C:1970:72, punkterna 19–23).

Prövning av den första grunden

121 Som en åtgärd för processledning enligt artikel 64 i rättegångsreglerna av den 2 maj 1991 ställde tribunalen den 18 december 2013 en skriftlig fråga till sökandena angående de eventuella återverkningarna av domen Schindler Holding m.fl./kommissionen, ovan i punkt 69 (EU:C:2013:522) på deras första grund till stöd för talan. Sökandena besvarade denna fråga den 30 januari 2014.

122 Sökandena uppgav i samband därmed att de, trots domen Schindler Holding m.fl./kommissionen, ovan i punkt 69 (EU:C:2013:522), önskade vidhålla sin första grund för talan (se ovan i punkt 111).

123 Det ska mot bakgrund av den rättspraxis som det hänvisas till ovan i punkt 114 och följande punkter konstateras att talan inte kan vinna bifall på vare sig någon av de grunder under vilka det görs gällande att det förfarande som kommissionen tillämpat på konkurrensområdet enligt vad som föreskrivs i förordning nr 1/2003 är oförenligt med artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna eller på den grunden att tribunalen inte utövade sin fulla prövningsrätt på området.

124 Den rättspraxis som det hänvisas till ovan i punkt 115 leder även den till att invändningarna angående tribunalens underlåtenhet att utöva sin fulla prövningsrätt ex officio på hela det omtvistade beslutet ska underkännas.

125 Inte heller kan sökandena vinna framgång med argumentet att det faktum att domar om ogiltigförklaring av enskilda beslut på konkurrensområdet genom vilka mottagarna av besluten påförs böter saknar allmängiltiga verkningar (*erga omnes*) är oförenligt med kravet på att tribunalen ska göra en fullständig prövning och leder till att hela det förfarande som kommissionen och tribunalen tillämpat är oförenligt med kraven i artikel 6.1 i Europakonventionen.

126 För det första påpekas att ogiltigförklaringen av ett enskilt beslut har en allmängiltig verkan och är bindande för samtliga men samtliga kan inte, enligt den rättspraxis som avses ovan i punkt 116, dra nytta av den – till skillnad från en ogiltigförklaring av en rättsakt med allmän giltighet – utom under vissa särskilda omständigheter (dom kommissionen/Tomkins, ovan i punkt 117, EU:C:2013:29, punkterna 43 och 49). En talan om ogiltigförklaring av ett beslut som ingår som en del i en rad individuella beslut som fattats i ett förfarande som kommissionen genomfört i ett kartellärende kan därför, i vissa fall, få vissa konsekvenser för andra än sökandena i det förfarande som föregick domen om ogiltigförklaring.

127 Vidare ska det konstateras att domstolen, i samband med domen Schindler Holding m.fl./kommissionen, ovan i punkt 69 (EU:C:2013:522), velat bekräfta att hela det förfarande som kommissionen och tribunalen genomfört på kartellområdet varit förenligt med artikel 6 i Europakonventionen och artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna. Denna slutsats påverkas således inte av sökandenas påstående att tribunalen inte gjorde en fullständig prövning av kommissionens beslut på grund av att dess domar om ogiltigförklaring saknar allmängiltig verkan

(*erga omnes*), eftersom domstolen med nödvändighet beaktat sin fasta praxis, som det hänvisas till ovan i punkterna 116–118 i samband med prövningen av det mål som ledde till domen Schindler Holding m.fl./kommissionen, ovan i punkt 69 (EU:C:2013:522).

128 I den mån det behövs påpekas även att det följer av fast rättspraxis att unionsdomstolen i vilket fall som helst inte har rätt att sätta sig själv i unionslagstiftarens ställe för att ändra det system för rättsmedel och förfaranden som inrättats genom fördraget (se dom av den 21 april 2005, Holcim (Tyskland)/kommissionen, T-28/03, REG, EU:T:2005:139, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

129 Invändningen om att domar om ogiltigförklaring saknar allmängiltig verkan (*erga omnes*) kan således inte godtas.

130 Vad sedan gäller de argument som sökandena anfört som svar på tribunalens skriftliga frågor, och på de frågor som ställts till dem under förhandlingen, konstaterar tribunalen att dessa under alla omständigheter är grundlösa.

131 Det påpekas att förordning nr 1/2003 inte föreskriver att det beslut som avslutar det administrativa förfarandet utgörs av tribunalens beslut. Denna argumentation *de lege ferenda* – något som sökandena för övrigt har vidgått under förhandlingen – har inget stöd i den lagstiftning som är tillämplig på förevarande tvist och kan därför inte ligga till grund för en talan om ogiltigförklaring som väckts mot ett kommissionsbeslut.

132 Vidare påpekas att det i artikel 25.5 i förordning nr 1/2003 visserligen föreskrivs att preskriptionstiden ska löpa ut senast den dag då en period som är lika med den dubbla preskriptionstiden har förflutit utan att kommissionen har ålagt böter eller förelagt viten. Det preciseras i artikel 25.5 att denna maximala period på tio år ska förlängas med den tid under vilken preskriptionstiden tillfälligt har upphört att löpa enligt punkt 6. I artikel 25.6 i samma förordning föreskrivs att preskriptionstiden för åläggande av böter eller föreläggande av viten tillfälligt ska upphöra att löpa så länge som kommissionens beslut är föremål för prövning av Europeiska unionens domstol.

133 Det är i förevarande fall ostridigt att kommissionen har antagit ett beslut genom vilket sökandena har påförts böter före utgången av den tidsfrist på tio år som föreskrivs i artikel 25.5 i förordning nr 1/2003.

134 I den mån sökandena önskar göra gällande att preskription har inträtt i deras fall erinras om att de väckte talan den 15 september 2010 och att preskriptionstiden således upphörde att löpa från och med detta datum enligt artikel 25.6 i förordning nr 1/2003.

135 Talan kan således inte vinna bifall på den första grunden.

[utelämnas]

Tribunalens bedömning

Erinran om principer

152 Det följer av fast rättspraxis att endast ett företag som har samarbetat med kommissionen i enlighet med meddelandet om förmånlig behandling kan beviljas en nedsättning med stöd av meddelandet av det bötesbelopp som hade påförts företaget om det inte hade samarbetat. Denna nedsättning kan inte utvidgas till att omfatta ett bolag som, under en del av den tid som den aktuella överträdelsen pågick, ingick i den ekonomiska enhet som ett företag utgör, men som inte längre ingick i denna ekonomiska enhet vid den tidpunkt då sistnämnda företag samarbetade med kommissionen. En motsatt tolkning

skulle nämligen generellt innebära att vid företagsöverlåtelser ett bolag som inledningsvis deltagit i en överträdelse, i egenskap av moderbolag till ett dotterbolag som är direkt inblandat i överträdelsen, och som överlåter detta dotterbolag till ett annat företag i förekommande fall skulle kunna dra fördel av en nedsättning av böterna som beviljats sistnämnda företag på grund av dess samarbete med kommissionen, trots att förstnämnda moderbolag varken självt har bidragit till avslöjandet av den aktuella överträdelsen eller vid tidpunkten för samarbetet utövat ett avgörande inflytande över sitt tidigare dotterbolag. Med beaktande av det mål som meddelandet om förmånlig behandling eftersträvar, att främja avslöjandet av beteenden som strider mot unionens konkurrensrätt, och i syfte att säkerställa en effektiv tillämpning av denna rätt, kan inget motivera att en nedsättning av böterna som beviljats ett företag på grund av dess samarbete med kommissionen ska utvidgas till att omfatta ett företag som, förvisso tidigare har kontrollerat den verksamhet som varit inblandad i den aktuella överträdelsen, men som inte självt har medverkat till att denna överträdelse avslöjades (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 april 2014, FLSmidth/kommissionen, C-238/12 P, REU, EU:C:2014:284, punkterna 83–85; dom av den 19 juni 2014, FLS Plast/kommissionen, C-243/12 P, REU, EU:C:2014:2006, punkterna 85 och 87, och dom Hoechst/kommissionen, ovan i punkt 148, EU:T:2009:366, punkt 76).

153 Det framgår av denna rättspraxis att det kriterium som ska beaktas vid bedömningen av om ett företag ska beviljas förmånlig behandling är huruvida det faktiskt har samarbetat i samband med upptäckten av eller för att bevisa överträdelsen.

154 Det framgår även härav att förmånlig behandling beviljas ett företag, det vill säga en ekonomisk enhet, som existerar vid den tidpunkt då ansökan om förmånlig behandling ges in till kommissionen.

155 Principen om att företaget verkligen ska ha samarbetat framgår av punkt 7 i meddelandet om förmånlig behandling och av punkt 11a nämnda meddelande, vilken rör immunitet mot böter, enligt vilken det krävs ett löpande och fullständigt samarbete under hela loppet av kommissionens administrativa förfarande från det berörda företagets sida, eller punkt 23b andra stycket i nämnda meddelande, i vilken det föreskrivs att kommissionen kan beakta i vilken grad och med vilken kontinuitet företaget har samarbetat efter det datum då bevismaterialet lämnades in.

156 Ett företag som faktiskt inte har samarbetat vad gäller insamlingen av bevis för överträdelsen kan således inte beviljas en nedsättning av böterna.

157 På denna grund fastställde domstolen, i de domar som det hänvisas till ovan i punkt 152, att ett bolag som under en del av den tid som den aktuella överträdelsen pågick ingick i den ekonomiska enhet som ett företag utgör, men som inte längre ingick i denna ekonomiska enhet vid den tidpunkt då sistnämnda företag samarbetade med kommissionen omfattas inte av den förmånliga behandling som ett företag som faktiskt samarbetar med kommissionen beviljats.

158 Det var även på denna grund som domstolen slog fast att inget kunde motivera att en nedsättning av böterna som beviljats ett företag på grund av dess samarbete med kommissionen ska utvidgas till att omfatta ett företag som förvisso tidigare har kontrollerat den verksamhet som varit inblandad i den aktuella överträdelsen, men utan att medverka till att den avslöjades.

159 Det faktum att det inte går att låta ett företag som varken har medverkat till att en överträdelse avslöjats eller faktiskt samarbetat komma att omfattas av förmånlig behandling gäller i det sammanhanget såväl ett före detta dotterbolag i samband med att dess tidigare moderbolag inger en ansökan om förmånlig behandling som ett tidigare moderbolag i samband med att dess före detta dotterbolag inger en ansökan om förmånlig behandling.

Prövning i sak

160 Det ska i förevarande fall först och främst erinras om att den ansökan om förmånlig behandling som sökandena anser sig kunna omfattas av ingavs den 28 juni 2007 av Arcelor España tillsammans med sina dotterbolag, Mittal Steel Company tillsammans med sina dotterbolag, inklusive Arcelor, och Tréfileurope tillsammans med sina dotterbolag, samtidigt som de uttryckligen yrkade att all immunitet som beviljas Arcelor España ska utvidgas till att omfatta Emesa och Galycas, då Arcelor España säkerställde deras rätt till försvar enligt försäljningsavtalet mellan Arcelor España och Companhia Previdente.

161 Tribunalen konstaterar emellertid att, trots de uttryckliga hänvisningarna till Emesa och Galyca i ansökan om förmånlig behandling av den 28 juni 2007 ingick de inte, formellt sett, i det företag som dem som ansökt om förmånlig behandling ingick i, vilket sökandena inte heller har påstått.

162 Det framgår av den rättspraxis som det hänvisas till ovan i punkt 152 att ett företag inte kan dra fördel av en förmånlig behandling som det inte formellt sett har ansökt om annat än om det, vid tidpunktern för ansökan, ingick i det företag som gjorde ansökan.

163 Det ska i det avseendet konstateras att Emesa och Galycas, vilka köpts upp av Companhia Previdente år 2004, inte längre ingick i Arcelor España vid den tidpunkt då nämnda företag lämnade in sin ansökan år 2007. Kommissionen gjorde således en riktig bedömning när den i det angripna beslutet fastställde att de inte längre ingick i det företag som hade ansökt om förmånlig behandling.

164 Det påpekas att den nedsättning med 5 procent som Emesa och Galycas beviljats för de uppgifter de hade ingett till kommissionen år 2002 utvidgades till att omfatta Arcelor España av det skälet att detta företag och sökandena, vid tidpunkten för ingivandet av dessa uppgifter, just ingick i ett och samma företag.

165 Vidare finns det anledning att mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i målet och trots resonemanget ovan, pröva huruvida kommissionen borde ha låtit den ansökan om förmånlig behandling som Arcelor España inkom med utvidgas till att omfatta sökandena.

166 I det avseendet konstateras för det första att sökandenas aktiva samarbete med kommissionen i det förfarande som föregick det angripna beslutet begränsade sig till de uppgifter de inkom med i sin egen ansökan om förmånlig behandling den 25 oktober 2002, i samband med vilken ansökan kommissionen beviljade dem en nedsättning av bötesbeloppet med 5 procent.

167 Sökandena har visserligen uppgett att Emesas anteckningar som ingavs av Arcelor España i samband med ansökan om förmånlig behandling av den 28 juni 2007 härrörde från dem, då de vid tidpunkten hade upprättats av en tidigare anställd hos Emesa, och att dessa haft en betydande inverkan på bedömningen av överträdelsens varaktighet och allvar.

168 Det ska dock påpekas att anteckningarnas ursprung och uppenbara mervärde inte tyder på att sökandena aktivt har samarbetat med kommissionen. Tvärtom framgår det av handlingarna i målet – vilket sökandena inte bestrider – att Emesas anteckningar som Arcelor España ingett till kommissionen fanns i det sistnämnda företagets ägo och inte i sökandenas och det är ostridigt att dessa inte kände till Arcelor Españas ansökan om förmånlig behandling, vilken med stöd av tillämpliga bestämmelser hade hållits hemlig av Arcelor España.

169 För det andra kan inte det faktum att kommissionen, i strid med vad den påstått, inte har upplyst Arcelor España i tid och på ett tydligt sätt om att dess ansökan om förmånlig behandling inte kunde utvidgas till att omfatta Emesa och Galycas i sig skapa en rätt för sökandena att komma att omfattas av Arcelor Espanas ansökan om förmånlig behandling.

170 ArcelorMittal España skulle visserligen, mot bakgrund av principen om god förvaltning, kunna kritisera kommissionen för att inte ha besvarat Arcelor Españas ansökan om förmånlig behandling av den 28 juni 2007 förrän den 19 september 2008 och då utan att uttryckligen avslå ansökan i den del den syftade till att omfatta Emesa och Galycas, vilket dock saknar betydelse för sökandenas möjligheter att komma att omfattas av en ansökan om förmånlig behandling som de inte aktivt har deltagit i.

171 Kommissionen har mot bakgrund av det ovan anförda inte åsidosatt vare sig principen om god förvaltning, artikel 41 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, principen om likabehandling eller principen om ett rättvist förfarande genom att inte utvidga Arcelor Españas ansökan om förmånlig behandling till att omfatta Emesa och Galycas, vilka inte hade någon sådan rätt, och därmed inte heller bevilja dem en nedsättning av bötesbeloppet i paritet med den som kommissionen hade beviljat ArcelorMittal España.

172 Talas kan således inte vinna bifall på den andra grunden.

[utelämnas]

Rättegångskostnader

188 Enligt artikel 134.1 första stycket i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

189 Eftersom sökandena har tappat målet, ska sökandena bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens och rådets rättegångskostnader, enligt kommissionens och rådets yrkanden.

190 Enligt artikel 139 a i rättegångsreglerna kan tribunalen, om den har förorsakats onödig kostnad, såsom i uppenbara fall av rättegångsmissbruk, förplikta den part som förorsakat kostnaden att ersätta denna.

191 Det påpekas att tribunalen i förevarande fall, genom beslut av den 16 maj 2014, anmodat kommissionen att inkomma med den konfidentiella versionen av de handlingar som var föremål för åtgärder för processledning vidtagna den 17 december 2013 och som kommissionen ännu inte hade lämnat in till tribunalen.

192 Den 23 maj 2014 inkom kommissionen med en icke konfidentiell version av dessa handlingar till tribunalen.

193 Genom beslut av den 12 juni 2014 förpliktade tribunalen kommissionen att inkomma med den konfidentiella versionen av nämnda handlingar.

194 Kommissionen efterkom denna begäran den 16 juni 2014.

195 Med hänsyn till de höga kostnader som tribunalen åsamkats och som hade kunnat undvikas ska kommissionen förpliktas att återbetala en del av dessa kostnader till tribunalen med ett belopp på 1 500 euro.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (sjätte avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Emesa-Trefilería, SA och Industrias Galycas, SA ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som Europeiska kommissionen och Europeiska kommissionens råd har haft.

3) Kommissionen förpliktas att, med stöd av artikel 139 a i tribunalens rättegångsregler, till tribunalen utge ett belopp på 1 500 euro som ersättning för en del av de kostnader som tribunalen har haft.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 15 juli 2015.

Underskrifter